

andre til Raadighed staaende Strafmidler ere udtømte.

I Henhold hertil foreslaar ogsaa dette Mindretal, at § 5 udgaar.

Udvalgets *Flertal* (Dalsgaard, Høst, P. G. C. Jensen, Madsen-Mygdal, Moltke-Bregentved, Moltke-Lystrup, Jens Rasmussen, Steffensen, Tesdorpf og Vestergaard-Gjøttrup) har derimod ikke kunnet finde det forkasteligt, at der gribes til legemlig Revselse for at værne mod det Bølleuæsen, som giver sig Udtryk i grove gentagne Volds- og Sædelighedsforbrydelser. Tage disse Overhaand, ere de ikke langt fra at skabe en Nødstilstand. Saadanne Forbrydere fortjene heller ikke Skaansel. Der synes tværtimod at være al Grund til lige saa vel at anvende Legemsstraf paa dem som for Straffefangers Brud paa Disciplinen. Det nævnte Flertal billiger saaledes § 5 i Almindelighed, men mener dog at burde foreslaa forskellige Ændringer til Paragraffen. Subsidiært have Mindretallene sluttet sig til disse Ændringsforslag, idet det første Mindretal dog, selv om de maatte vedtages, agter at stemme mod Paragraffen.

De Ændringsforslag, der paa Grund af den angivne subsidiære Tilslutning staa som hele Udvalgets, ere de, der opføres under Litr. b., c., f. og g., hvorhos hele Udvalget stiller Ændringsforslaget Nr. 8 e. De to første sigte til at begrænse de Tilfælde, hvor Legemsstraf skal finde Anvendelse, stærkere, end Tilfældet er efter Lovforslaget. Ændringsforslaget Nr. 8, Litr. b., er i Overensstemmelse med, hvad Lovforslaget i forrige Samling lød paa. Kun ved at vende tilbage hertil — saa at det ikke er nok, at den tilføjede Lidelse ikke er rent forbigaaende, men kræves, at Voldshandlingen har medført betydelig legemlig Smerte — bliver der ogsaa god Mening i, at Paragraffen nævner de straks paafølgende Alternativer og yderligere tilføjer en subjektiv Betingelse for Anvendelsen. Alt dette vilde være overflødigt, naar det første Alternativ blev saa omfattende, som Paragraffen lyder paa. Ændringsfor-

slaget under Nr. 8, Litr. c., gaar ud paa at udelukke de Forbrydelser mod Pigebørn under 12 Aar, der kun findes straffbare efter almindelig borgerlig Straffelov § 185, fra dem, der skulle medføre Legemsstraf, naar de gentages. Egentlige Misbrug af Pigebarnet slippe ikke med Straf efter den nævnte Paragraf. Saadanne ville altid rammes af Straffelovens § 173 eller § 176, jfr. § 173. Hvad Straffelovens § 185 rammer, er saadanne Krænkelser af Blufærdigheden ved uterligt Forhold, som finde Sted uden legemligt Misbrug, altsaa saaledes som det kan forekomme ved Fremvisninger eller uterlig Tale, Sang eller deslige. Krænkelser af denne Art have deres Udspring i Raahed i Tankegang eller Perversitet i Følelseslivet, mere end i den Drift, som fører til legemlig Misbrug af Barnet. De falde derfor udenfor Rammen af de Forbrydelser, paa hvilke Paragraffens Synspunkt passer. — De Ændringsforslag, som findes under Litr. f. og g., staa i Forbindelse med hinanden. De angaa et mindre væsentligt Punkt, som dog ikke er uden Betydning. Hensigten er at undgaa, at den Anstalt, i hvilken Frihedsstraffen skal fuldbyrdes, skal nødes til at modtage Fangen med Tilføjelsen af en Legemsrevselse, som ikke er forskyldt ved hans Forhold i denne Anstalt. En saadan Modtagelse vil som oftest direkte modvirke, hvad der af Anstalten skal forsøges udrettet til Fangens Forbedring — en Erfaring, som tidligere Tiders Brug noksom har belært om.

Udvalget foreslaar under Nr. 8, Litr. e., at lade „Kat“ udgaa, saa at den legemlige Revselse, Paragraffen giver Valg imellem, indskrænkes til Tamp og Rotting. Ved at medtage Kat har Paragraffen fulgt Forbilledet i Loven af 3. December 1850 om Disciplinærstraffe i Straffeanstalterne. Men en fuldstændig Ligestilling — der heller ikke er naaet, da 10 Slags-Grænsen nedad ikke findes i hin Lov — er der efter Udvalgets Mening ingen Grund til at stræbe efter. Naar Legemsstraf for voksne gøres til almindelig Straf i den For-